

כז:

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

עד שיפרוש לך הכתוב יחירו. ור' יחידו בחורש בשור ובתמור של א' דלמור בירושלמי דלעטרך למעוטי ק' צמר ופסחים לעטרך של א' לחסור אפי' אחד של צמר ואחד של פסחים: **אלא** א' אפרת ברבר פטור מא' מיצט. ו"ת איתא דמיעט לשנות את הידוע ומילתא דליתא בלהבא לשמואל ומילתא דליתא בלאו והן אליבא דרב וי"ל דשקולים הן דפרישית לעיל ואי מרבינן האי מרבינן האי עוד א"ל לכתוב לעשות ושלא לעשות ולא בלשון הרעה והטעם: **הא** תו י"ץ חייבא הוא ד"בא. וז' היא גירסת הקונט' ודיק' מתנן במתני' תלת זימני שלא אוכל שלא אכולנא [שלא אכולנא] קמי' נראה דבפרק שני דנדרים (ד' י"ח.) תנן שבועה שלא אוכל [שבועה] שלא אוכל איני זימני ואפי' דייק כרעה אלא בגמ' (דף י"ח.) ממתני' מדלגא קמי' חייב אחת איני חלל אחת ולא קמי' התם תלתא זימני ואפי' דייק כרעה אלא בגמ' (דף י"ח.) ממתני' מדלגא קמי' חייב אחת איני חלל אחת רוחא הוא דלית ליה אתי כ' מיחישיל על בשרה חיינא לכך נראה כפספס דל"ג במתני' ההבא תלת זימני וי"א ה' או ח"י חלל ה"ק חייבא [הוא] דליכא בו דייק' מתנתי אינו חלל דלעטרך נדרייק' בנדרים ואע"ג דהבא לא מצי למיחש (ו) אלא אחת דלעטרך למיחש חייב דלשמועיה שלא אכולנא והדר שלא אכול חייב שטח מ"מ ריק שפיר מדלגא קמי' חייב אחת: **ה"ב** השואה התם איתא "שניה בו." בפ"ג דנדרים (דף י"ח.) לא תסיק הכי אלא דמי התם כגון שקיבל דהם שמי נזירות צבת אלא ונראה דהם ס"ד לפשעו דמיימי כגון דלמור הריני נזיר היום הריני נזיר היום וס"ל כרב הווא דלמור התם לעיל דלון נזירות חלה על נזירות ומיימי שיעתא שפיר דהוי השתא דומיא דשבועות ודמי כגון שקבל עליו ב' נזירות צבת אחת ולא דמי לנזירות דהבא בנזירות חילי מרזייהו דלחייב נזירות ב' נזירות וז' חזר וז' אפי' לא נשאל על הראשון אבל משמעין צעי לאחריי סייעתא אפילו אש נזמור נזירות חלה על נזירות או שקבל עליו שמי נזירות צבת אחת כיון שזמור מנין מהי לשם ראשונה א"ל תפלה לו לשניה בראשונה אי לא משום דלמור אי' משכחת שניה רוחא חילי וי"ה גבי שבועה ומשני דהא לא חילי ודעת איתא לשני ד' סליק

אֲשֶׁר הָא דֹּלֶטֶרֶךְ לִימִינִי
 מִחִיב לִפְי' אֵינֶם קְשׁוּרִים יוֹד
 שֶׁכּ לִחְזוֹר הִקְרִין וְגַם בְּנִינִשָּׁת
 לִפְנֵי תַּכּוּפִין כִּנּוּן שֶׁנִּי מְלֻנָּסִים

עד שיפרוט לך הכתוב
 יאשיה וסבר לה
 ומיעוטי (ו) ואייתר ליה
 בשלמא בדבר הרשות
 מצוה אלא א אמרת
 קא ממעט: א"ר יהודה
 הרשות כו': ורבנן ע
 יהודה בן בתירא ור"י
 הטבת אחרים לאו אע
 אחרים ורבי רחמנא
 אע"ג דליתיה בבטול
 ורבנן אהם: **מתני'**
 בלא אקיים: **גמ'**
 כבר זו שבועה שלא
 אוכלנה ואכלה אינו
 שבועת כסוי שחיבי
 שגגתה קרבן עולה
 חייבין על זדונה מכו
גמ' למה לי למיתנא
 שבועה שלא אוכלנה
 שלא אוכל והדר אמר
 מיחייב אלא חדא אמר
 והדר אמר שלא אוכל
 דאמר רבא השבועה
 שאכל ממנה כוית ח
 חייב עד שיאכל את
 אוכלנה ואכלה אינו
 הא תו למה לי הא ק
 הא שבועה איכא דר
 למאי הלכתא לכדדרב
 נשאל על הראשונה
 תחתיה לימא מסייע
 נזירות ומנה ראשונה
 ואח"כ נשאל על הרא
 בראשונה הכי השתא
 איתא דבי מני ל
 מימנא לשניה בלא
 שניה מי איתא כלל
 כבר ואכלה אם שיי
 עליה אכלה כולה אי
 אחא בריה דרבא לר
 שלא אוכל מכות קמ
 דאמר שלא אוכלנה

שבועות שנים פרק שלישי שבועות

ומשי ר' יאשיה דלג מייחר ליה אז נפקא ליה דקראי לאו בנצחיה איירי
דקבר לה כר"ע דדריש נדווי ומעוועי כו' מאי מיטע אין ק"ך דבר הרמב"ם
למעט כנסבע לנצל את המלוה ואם חייב כ"ש כל שאל שבוטות
אלה ודאי ביטול מצוה אימעות וקיום מצוה מלמדינו בלאו וכן:
איסיס בלא איסיב. לאחרים כגון ממנה
לעשר: ה"ג **הכל מי איסיס בלא**
אקייס: ברתני ה"ג שבוטע שאל
אוכל כבר וזו שבוטע שאל אוכלנה
שבוטע שאל אוכלנה. לקמיה מפרש
ל"ל דנקט שבוטע שלישית: אינו חייב
אלא אחת. שאין שבוטע חלה על
שבוטע: ב' למי לימיני שאל אוכל
שאל אוכלנה. למינקט חרי ימיני
ליתני (ה) שאל אוכל שבוטע שאל אוכל:
אכל אמר שבוטע שאל אוכלנה ודבר
אמר שאל אוכל. ואכלה כולה חייב
שמיס דחייאל לה שבוטע שמיס (ו) ואילו
שאל אוכלנה כולה משמע אכל מקצתה
לא אכר ערלי וזו הדר אשתכח שאל
אוכל אכר ערמו בכית ממנה וזו
אכל כית קמח חייב משום שבוטע
שניה וכי גמר ואכלה חייב משום
שבוטע הראשונה אבל האומר חלה
שבוטע שאל אוכל אכר ערמו בכית
ממנה הלבך שניה לא חייאל דבכלל
לראשונה היא דכיון דליחקר בכית
ראשון שוב לא יאכל כלום ממנה כ"ש
דכרדא. דלמחר אוכלנה משמע
כולה אכל אבל לא אוכל אכר ערמו בכדי
אכלה: ה"ג הא סו ל"ל הא קמ"ל
חייבא הוא דליכא הא שבוטע איסיס
וכי משכחא רווחא חייאל כדכרדא דלמחר
רבא שאס נשאל כו': הא סו ל"ל.
שבוטע שלישית ל"ל משבוטע שניה
אשמועינן דאין שבוטע חלה על
השבוטע: הא קמ"ל כו'. להכי נקט
למנינא דאשמועינן חייבא הוא דליכא
אשבוטות אחרונות אם בשבוטות
ולא יאכל לנצלה ואם יתאלו מקום
יחילו והיכי דמי כדכרדא שאס נשאל
לחכם על הראשונה עתלה שניה
החמייה ונאכר ככר משום שבוטע
שניה וכן אם נשאל על השמיס חלה
(ו) על שלישית לפי שהשכס עוקר הדבר
מעיקרו שהרי פותח לו בחרטום והיו
כמי שאל נדר וחלה השניה למפרע
שהראשונה הייתה מעכבתה מלחול
ואינה לראשונה הואיל ונשאל עליה:
שמי נדירות. סתם נדירות ל"י יוסף:
והפריש קרבן. נתגלחמו ונשאל לחכם
על הראשונה עתלה לו שניה במנין
שמה לשם ראשונה ואינו צריך לשמור
עוד נדירות שניה והקרבן שהפריש
מביאליה דכמפרש עטמא לקמן (מ) מי
גרס לשניה שאל מחול חתלה להיות

מנין הראשון שלה הראשונה הימה מעבדתה והרי אינה לראשונה שפיקרה ועקרה בשאלה זו ונמצא המנין למפרע של שניה. הי"ג גבי שבויות מי הוא גורם לשניה שלא תחול לראשונה הימה גורמת לה והרי אינה שפיקרה בשאלה ונמצאת שניה חלה למפרע: הכ"ה **השאלה הפס.** נודר שמי מיריות מירות מיהא איתא אפי' לא נשאל על הראשונה לא יתה מירות שניה תפיו לנצלה דהא הי מני לראשונה צמי למימני לשניה וכוין דדבר העומד להיות הוא כשיצא מקום הרי מלא מקום למפרע ע"י שאלה לחול מיום ראשון לפיכך מנין עולה לה: **הכ"א.** גבי שבויות אי לאו שאלה מי הוא קיימת שניה לחול כלל הכא איכא למימר כשיצאה שניה תפיו יתנה לנצלה ולא לחול עד ג' עולמים ואף כשיצא המקום שהרי כבר נצלה: **נשאל עליה.** והותר לו והנשאר ובאיתלו ע"י עבר(ו): אפי' עליה מ"ם משבועה שלא אוכל כל שהוא דהתם פשיטא שירול לישאל: אמר

שְׁבוּעָה כָּלֹל וְנִרְחַב דְּהַסֵּךְ כִּי
עַל מִירוֹת מִיָּךְ דְּמִי שְׁמֵר
בְּנֵת אֲחִי הִיא לְשִׁנֵּי אֲעִי.
בְּחַת רִחוּחַ חִיילָא דְּכִרְבָּא אֵלָּא
אֲדַעְמִים הִיא דְּכִרְבָּא הִקְשָׁה
בְּנֵת אֲחִי וְנִרְחַב דְּמִי אֲחִי
אֵלָּא דְּמִי וְנִרְחַב דְּמִי (סו). קוֹס
וְסוּתִיר כּוּלָּן וְנִרְחַב דְּמִי חֲלָק
כָּל כֹּל אֶחָד בְּפִי עֲמָה דְּמִי:
ג. דְּהַסֵּךְ דְּכִי אֲשִׁיר אֵלָּא
וְנִרְחַב דְּמִי אֵלָּא אֲוִלְנֵהָ דְּמִי
י פְּחוֹת מְכִיז לְדִין לָךְ אֲדָם
וְנִרְחַב דְּמִי אֲשִׁיר מְפִטֵר עַד
מֵר בְּסִמּוֹן דְּלֵא חֲשִׁיב לִיאֲמִשְׁלִי

מראשונה חילל שניה הכא מי איתא
פריך לרב הווא דלמך דלון מלכות
שמי נזירות ומתא כגון שקיבל שמי נזירות
למי נזירות ומתא על נזירות מ"מ א"י מש
הש"ס משני לפי מה שהמקשה לא אסתי
ר"י בר' אמיר כשקבל עליו שמי נזירות
מאי איתא לא שמי נזירות שמי נזירות
שמי נזירות לכולם הוצר אחד מהן
איתי נהנה לכולם הוצר אחד מהן
הכא כיון דלמך למנין ד' נזירות קיימי
א"ל נשתייר הדמיו ביה נשאל עקי
פחות מברית דהיינו עליו א"ל
משמע על הככר אין דעתו שלא ישיי
שיאל כבר שלם שלא יהו מעט פיורין
שיאל גם אותו פחות מברית אמאי קא

וחלה אשבעה: וישיש
 (סוכות) (ירושלמי) ואהרן
 לשבעה השבוע מנין לא
 חל דבר לא יעשה דבריו
 חללי: **מתני'** שבעה
 שלא אוכל ככר וזו
 שבעה שלא אוכלה
 שבעה שלא אוכלה
 ואכלה. איני חייב אלא
 אחת. וזו היא שבעת
 ביטוי שחיובין על וזהה
 כמות שצנחנה קרבן
 עולה ויורד. אוקימנא אם
 נשבע שלא אוכלה והדר
 נשבע שלא יאכל ככר וזו
 חייב שתיים כדברא דאמר
 שבעה שלא אוכל וזו
 אפילו אכל ביטוי ממנה
 חייב. ואם נשבע אחי
 שלא אוכלה כבר פשטה

(א) ולעיל טו. (ב) רש"ל מ"ג.
(ג) לעיל ג. כא. [תמורה ג. א.].
(ד) [לקמן כט. א.]. (ה) נדרים
יט. סט. (ו) שם י: יא.
תוספתא נדר פ"ב ע"ש.
(ז) נדרים דליל, (ח) נדר
ה.

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה למה וכו' ליתני הכי שנויה שלא לומר: (ג) ד"ה הא וכו' על השמים חלה השלישית כג"ל ותיבת על נמחק: (ג) ד"ה נשאל וכו' עבר למפרע קס"ד: (ד) תוב' ד"ה הא כי' למיתני אינה אלא:

מוסף רש"י

[illegible]

נשבע אח"כ שלא יאכל ככר זו. חלה השבועה אפקצתה. דייקנין אמתני דקתי רוחא חיילא למאי הלכתא לכדריבה דאמר נשאל על הראשונה ובטלה חלה השתא התם גבי נזירות איתנהו תרזייהו וכי שלים ראשונה חיילא שניה הבא אם נשתייר ממנה כזית נשאל עליה. אכלה כולה אינו נשאל עליה. ומקשינן

חייב עד שיאכל את כולה. ואם
שבעה קיימא לה. דאי משכחת
ת את הראשונה כו'. ורחינן הכי
אמר רבא נשבע על כזר ואכלה

שבועה אבל אמר שבועה שלא אוכלנה אינו יוצא הוא דלא מחייב אשאר שבועות. אבל סיועי מהא דתני מי שנזר שתי נזירות ומנזר אלה על הראשונה מי איתא לשיניה כלל:

ואין שבועה חלה על
אינו חייב אלא אחת
השניה תחתיה, ואמין
השבועה השניה בלא ש